

Gergely István Arnold : Szellemi Tréning

Az Otthon folyosóján élénk zsongással gyülekeznek az „Őszikék” lakói. Az udvaron terebélyes eperfa árnyékában lesz foglalkozás, kellemes hűvösben a nyár sárgán tomboló forrósága ellen. Frissen nyírt fű édes illata lengi körül a fás- bokros udvart.

Az udvarra enyhe lejtőn jutni le, persze nem veszélyes, de ha a tolókocsi elszabadulna, jót futna. József nagydarab, harsány ember, túl a 80.évén. Mindig rág valamit. Most kedvencét, a jó barna kenyérhéjat, de a savanyú cukorka, rágógumi is a kedvencei közé tartozik. Szilajul tolja a kedvenc hölgyét, Piroskát. Piros az enyhe lejtőt meglátva kissé ijedten szól hátra, a lovagja felé:
- El ne engedj, te Jóska!

Jóska rágcsálástól öblös hangja hasít a forróságban:- Csak a hajad, csak a hajad!!

Búzakalászt érlelő június továbbra is csuda gyönyörű! Egy-egy erre tévedt méh döngicsél át az árnyékban, de még árnyéket adó levegő is olyan álmosítóan meleg...

Fecskék suhannak az azúrkék ég alatt, gólyapár köröz lassan körbe-körbe szárnycsapás nélküli repüléssel. Távolban mintha remegne, a levegő pedig szellő sem borzolja...Sándor örökké vidám kurjantása hallatszik a gólyákra mutatva: - Most végetek van lányok! A „lányok” mind 75-80 évesek. Boldog mosollyal arcukon nézik a gólyákat, talán fiatalságuk régen elmúlt lányságára gondolva.

A szederfa alatt kezdődik lassan a foglalkozás, vagyis másként fogalmazva: szellemi tréning! Csak előbb a sorok rendeződnek, ki-ki ismerőse, barátjának mellé ül. Persze fontos dolgok ezek nagyon, Hajnalka a szellemi tréning vezetője. Mai feladatnak azt találta ki, hogy mond egy kezdőbetűt és ezzel egy szót kell mondani mindenkinek. Fogós, ravasz feladat ez nagyon! Kis ideig tartó értelmezésbeli vita után kezdődik a játék! Hajni az első sorban ülő Marika elé lép. – „A” betű!- mondja mosolyogva. Mindig kedves mosolygós

- Aladár- jön a válasz kapásból Marikától.
- Szuper mondja Hajni, és a következő elé lép.
- „B” betű! Már jön is a válasz Rizától, Béla!

János a következő kezdőbetű-szóalkotó. Igen sovány, langaléta ember, túl 85 éven. Gyér haja oldalt fejére tapad. Életkora már nagy súllyal nehezedik vállaira. Szem, fül és más „alkatrészek” már nála sem működnek jól. Hajni mondja a soron következő betűt gyönyörű fekete szemén megcsillan a nyár minden melegsége.

- „C” betű mondja és kedvesen várja a választ. János hosszan tépelődik. A válasz csak nem akar jönni. Erős és időrabló gondolkodás után diadalmasan kivágja: - Zebra!

Arnoldot a maga 70 évével ebben a családias társaságban szinte még gyereknek tartják, ezért Pityuka bácsi a neve. Hajnika pillant a rossz válasz hallatán. De Ő rendületlenül mosolyog. Sőt! Segít egyszer rávezetéssel: - „C” mint cica! Szép fekete csillogó haját hátra simítja és lófarokba köti, pár perc telik el de továbbra is biztatóan mosolyog. János nekidurálja magát, most már befelé figyel erősen, ettől pár izzadáscsepp gyémántként csillan meg évekről barázdált homlokán. Laposokat s nagyokat pislant, majd a jó válasz felismeréseként öröme derül keskeny arcán, az aggodalmaskodása végre múlóban, eladat megoldva! De a kezdőbetűk közül – Ó jaj!- csak a középső szóra figyel. Elégedett magabiztossággal adja a választ: - Medve!

Arnold nem kevés malíciával néz fel a témavezető hölgyre. Gondolatban azon morfondíroz, hogy Hajni idegeit acélból sodorhatták-e vagy titánimból? Esetleg mindkettőből.. mert mosolya nem hervad csak szeme rebben meg fél másodpercig. Mit lehet, szabad, kell ilyen helyzetben tenni? Kioktatni a kisöreget szívtelenség és megengedhetetlen megoldás volna, mert láthatóan foglalkozott a válasszal, akarta a megoldást, dolgozott a feladattal, talán erőn elül is de hát ami elment nem jön vissza többé. Hajni körbe pillant és mint aki a válasszal elégedett biztatóan simogatja meg János ős fejét. János bácsi a siker élménytől telve bizakodóan néz körbe.

Senki nem nevet, még meg sem pissen. Ilyen dolog lehetett katonáéknál a bajtársiasság érzése. Az összetartozás valóságának nagyszerűsége. Szép pillanat ez nagyon. Senki nem rombolja le egy nagyon idős ember önmaga hitébe, erejébe, gondolkodási képességébe vetett illúzióját. Az ember álmái legalább megmaradnak, tovább élnek. Ha már csak az álmok maradnak...

De hogy fut az idő. A nap nyilai függőlegesen érkeznek, ebéidőre járhat. Igen a gondozók Marcsika és Anikó jönnek, a terasz elöl, hogy a kerekesszékes gondozottakat feltolják az étterembe. Arnoldot Marcsika segíti, szőke haja –De milyen szép illatos szőke- lobog az arca körül. Arnold, ha ránéz a tolókokosiból még a nagy meleget is elfeledi. Arnold nem néz hátra, sem most, sem gondolatban. Sclerosis multiplex 11 évvel ezelőtti diagnosztizálása óta minden nap „ma” van és csak „holnap”.

A múlt egy rég volt idő dimenzióba zuhant. Mára más egyéniség lett, magát soha meg nem adó ember erős mentalitása. Persze tódulnak fel múltból emlékképek, a „miért éppen én lettem ilyen”- görcsös, értelmetlen gondolatai, amiket már erős akarattal hárít, és inkább a betegségét kendőzetlenül kimondó főorvos úr komoly szemmel tréfásnak ható, de a lényegre világító megegyezésére emlékezik, a mondat többször is eszébe jut. A mondat így szól: „Ha valaki venné magára azt a bátorságot, hogy az Ön betegségére tesz meggondolatlan megjegyzést, csak ennyit mondjon nevetve NEKED MÉG EZ SINCS!

Marcsika lelkesen tolja, az étkezőbe, útjukon körül öleli Őket az ezer illatú kenyeret, életet adó nyár... a hosszú bezártság után.

(Simontornyai Őszikék Szociális Szolgáltató Központ)